

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

211. szám.

Pest, november 17. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Pest, november 17.

Csernátoni polgártárs!

Szem van ám önhez.

Most érkeztem meg Pozsonból, hol mindenki csak azt mondja, hogy kutyául állunk Pesten.

Ennek igazsága felül szeretnék valamit hallani, mert tudom, hogy a titkárok rendszeren bőbeszédűek szoktak lenni, salvo tamen praejudicio pulszkiano.

Látja ön, Pozsonban az a feldunai táborban sehogy sem tetszik az, hogy innen Pestről annyi sok menykő őrnagyot s más eféle vadakat neveznek ki, s isten bizony, aligha igazságuk nincs, mert hiszen, ha bizalom van a fővezérben, ugyan hát az ég szerelméért hagyják rá a kinevezést bizonyos fogokig telyesen, azon felül pedig csak ajánlata nyomán neveztetnek ki, mert hiszen azt csak nem lehet kivánni, hogy a fővezér intézkedéseinek eredményéről még akkor is feleljen, mikor azoknak kivételét olly tisztokra kénytelenítetik bizni, kikben egyáltalában nem bizik.

Ott is, itt is kiabáljuk és kiabálják önök, hogy már most illyen megahólyan derék fővezére van feldunai hadainknak, osztán még se tudják megállani, hogy ebbe és amabba is — mi a fővezér kizárólagos joga volna — bele ne szóljanak.

Isten bizony, Széchenyi szavaival élve, ezt lehet ám idétlen bele kottyanásoknak nevezni.

Osztán nem kellene olly instantialiter eljárni a ruha és czipő varróknál sem, mert az öreg saturnus bácsi igen udvariatlan egy ember s nem igen akar fagyával és téli zuzmarájával addig várni, még sorkatonáink és honvédeink szükséges ruhadarabjai amugy szép lassacskán és tactmässig kegyelmesen elkészülni méltóztatnának; sub jove rigido pedig, nem igen mulatságos dolog ám meztelen lábakkal és felsőruha nélkül őrtállani, kivált midőn — fehérruha hiánya miatt — az egyiptomi hét csapások egyike is mászkál a ruhával fedezhető testen.

Azért hát zammjagolni kellene azokat a schustereket és schneidereket az ikerfővárosból, s ha szükség, az egész országból is, aztán meg kell nekik például mondani, hogy „halljátok, hónap estig a statusnak 3000 pár czipőre, vagy 4000 darab fehérruhára, vagy atillára, vagy akármire van szüksége; azért hát mindenik tartozik ennyit és ennyit elkészíteni, különben bezáratik boltja s beállhat katonának, hol majd besoroztatik a schneideraiba vagy schustereiba! Jobbra át, indulj!”

Igy kell tenni minden ceremonia nélkül és meglássák önök, leend foganatja.

Pozsonba még azt a bolondot is beszélék, hogy a honvédelmi bizottmány mindenik tagja tárczát fog vagy legalább akar kapni.

E volna ám még a furcsa tréfa! Például Jósika Miklós mi is lenne csak? Megvan, megvan! Marin minister, s tárczájához tartoznék a magyar hadi flottának képviselője a Mészáros fregatte, melly kalandjaival egy Marriat kapitány örökítő tollára vár. Annyi igaz, hogy Jósika szaktudománnyal bír e tárczához, mint az Zrinyiében a viztölcsér, s a könnyűelműekben pedig az Atalanta leírásával bebizonyítá, aztán mint fellengős elméjü költő képzelődésének teremtő erejével még képes leend a nemzetnek egy szép téli reggelen egy egész magyar flottát előállítani.

Hát még gróf Eszterházy Mihály, milly felséges posta-minister leend! szinte látom ot fauteuillebe ülve számíthatni ujain az 1/4-rész postatávolságot.

Eszemadta kis szokéje.

De hagyjuk a tréfát, mert bár sokat hiszek is, a tisztelettel megnevezett és még nagyobb tisztelettel elhallgatott bizottmányi némelly tag urak bátorságáról, de az mégis több volna a bátorságnál, sőt a vakmerőségnél is, illyen körülmények közt, ollyan egyének, kik becsületességükön kívül semmiről sem ösmeretesek, tárczát, és ezzel felelősséget vállalni.

Azonban meglehet, hogy a tisztelt urak még e vakmerőséggel is bírnak, hanem azért bizony az ország sorsát avatatlan kezeikre nem kell ám bizni.

Egy dologra figyelmeztetek minden igaz becsületességü hazafit, s ez a következő:

E honnak csak egyetlen férfja van, ki a népnek osztatlan bizalmát bírja, s e férfiú Kossuth.

Rajta kívül senki, de senki sincsen, ki olly általános népszerűségnek örvendhetne.

És épen, mert egyedül áll, így bizalomtul támogatva, az istenért csak vigyázzunk minden lépésre, minden mozdulatra, nehogy ez egyetlen emberünket környező hit és bizalom is megingatassék.

Már pedig illy ingásnak, illy kísértetnek szolgáltatnánk alkalmat, ha olly embereket ültetnénk melléje, vagy általa kormányra, kik jó és becsületes egyének ugyan, de csak ezek is.

Ha két egyenlő és osztatlan népszerűséggel bíró emberünk volna, akkor hiszen még csak menne az illy emberekkeli experimentatio, (bárha a Batthyány ministeriumbeli jóakaratu becsületes táblabírák kormányát maga kárán tanu-

lásnak még ekkor is elégnél tartanók) de most midőn a gyertya jó formán körmünkre égett, egy olly kormányt alakítani, melly tehetetlensége miatt 3 hét alatt okvetlen megbukjon s ez által egyetlen emberünk osztatlan népszerűségének meginyatására szolgáltatson alkalmat, ez, kérem alásan a leggyöngédebben szólva is, vétkes könyelműség volna.

Azért legyenek bizonyos urak, ott a honvédelmi bizottmányban elég szerények önként visszavonulni s így az elnök tulszerénységét, melly őket mellőzni nem akarná a haza iránti kötelességből a zavarbahozástól megkímélni.

Csernátoni polgártárs megbocsásson, hogy szakmájába vágtam s leczkéket osztok a helyett, hogy táborunk állásán tudósítám önt és olvasóit.

Levelem hosszúra terjedvén, csak annyit mondhatok, hogy az ellenség vorpostjai egy mértfölddel belebb vonultak határszéli állomásokról, vagy ebül állnak, vagy Steierből készülnek ránk ütni. Készen várja őket Görgei, bárhol jönnek is. Isten önnel és velem is, ki maradok tisztelője

Köficz.

Pest nov. 17.

Két dolog van, a melly jelenleg kétségtelenül minden becsületes magyar polgár eszét és lelkét mindenek felett foglalatatoskodtatja — s mellynek valósulását feszült kebellet várjuk:

A haza függetlenségének határozott ünnepélyes kimondása, és

A kormány megalakítása.

Ezt szomjuhozzuk, mint a hosszú szárazság szenyvesztette vetés az életadó esőt. De hijában csak borong, csak borong — de esni épenséggel nem akar.

Szinte félni kezdek, hogy bizony megcsapja a hó a kalászos vetést s szalma ha lesz is, de szem nem lesz benne. —

Nagy baj, hogy a magyar embernek természete egész tempóval készülni mindenhez — s ha egyszer aztán valamit megszokott, legyen bár az maga a rabbilincs, olly kimondhatlan nehezen tud helyzetétől megváltni.

Uraim! ugyan mikor fogtok elvégre abból a szerencsétlen törvényességi hinárból kigázolni?

Ugyan megtudnátok é igazán mondani, miféle állat is hát tulajdonképpen hazánk jelenlegi perczében az a törvényesség, — hogy olly meleg szeretettel dajkáljátok?

Analysáljuk csak egy kissé!

Az ellenség annyi oldalról rohanta meg ez árva hazát, a mennyiről csak bírta.

És ki az az ellenség?

Ferdinandus manu propria et comp.

És ki az a Ferdinándus?

Az ugyan billikomra érdemesitné magát a ki ezt tisztára megtudná mondani röviden, hogy: ki és mi ökeme. Hanem körülbelül ökeme bizony tulajdonképen egy asszonyi bőrbe bujt Sofia nevű hyena szoknyája alatt kinlódó hamupüpeke — különben pedig a magyaroknak e néven ötödik királya, a ki megesküdött a magyar nemzet szabadságát megtartani s azt ha kell, meg is védeni, — de a comp. az esküt vele megszegette — és most conamore raboltat, pusztítat, gyilkoltat, gyujtogattat és barbárkodik, a hol csak lehet.

És kikkel cselekszi ezt?

A törhetlen hűségű magyar nemzettel, a mellynek hűsége és ereje nélkül századok előtt elvesztett volna minden pereputyostól.

És mit akar?

Absolutismust.

Még pedig ennek is a javát, minőt most Windischgraez producál Bécsben.

És mi magyarok mit mondtunk mindezekre, eddig ezen satyrája irányában a koronás főknék.

Azt mondtuk, hogy szegény beteg.

Testvéreink kilencz felé harcolnak és vérzenek.

És miért is csak tulajdonképen?

Hát a mindenható isten tudja.

Én azt mondom természetesen — a magyar haza szabadságáért és függetlenségéért.

Egy más valaki azt mondja: azok bizony V. Ferdinándért, és azért vérzenek, hogy még soká lehessen kegyelmes jó király és atya népének.

Uram ne vigy a kisértetbe, és szabadíts meg a gonosztól.

És vannak, a kiknek a fenébbi beszéd tetszik — mert az törvényes.

De nekem és sok becsületes magyarnak, kik készek vagyunk minden perczen meghalni nemzetünk függetlenségéért — az ilyen táblabírói kóficz bizony nem csak nem tetszik — sőt bosszankoztat — és azért kereken azt mondom:

V-dik Ferdinánd meggyalázta és beszennyezte a király nevet. V-dik Ferdinánd megszegte királyi esküjét, elárulta népeit.

A corpus jurisban benne van, hogy a Habsburgi ház kihaltával Magyarország est regnum electitium, az az független, szabad. —

V. Ferdinand, mint esküszegő, népet elárulá, ki raboltat, gyilkoltat, ki kiirtását parancsolá a magyarfajnak azon hazában, mellynek integritására és szabadságának megvédésére megesküdött, — mondom, ezen V. Ferdinand kihalt minden ivadékával együtt a magyar hazára és annak polgáira nézve, — isten és ember ilélszéke előtt. —

Tehát miért késni ennek kimondásával?

Az idő itt van, ezt ki kell mondani. Tudunk kell elvégre, hogy miért ontjuk vérünket. Le kell venni a nép szeméről a hályogot, hogy világosan lásson, tudja, ki ellen és miért harcol?

Mert, uraim! vége ám a magyar népben a monarchikus érzelemnek.

Nem kell tehát soká készülni — a képviselőház együtt van — az egész historiának egy óra kell. —

Ezt már october 3-kán kellett volna tenni a nemzetnek — és mert nem tette: mindenestire vesztett nemzeti méltóságából.

Tehát elhatározottság — uraim! egyenes ut és szilárdság egy uton.

Mert tessék elhinni, mikép tökéletesen mind-egy:

Vagy győz Windischgrätz, vagy mi győzünk; ha ő győz, ha mindig imádkozunk is összetett kezekkel, és azt énekeljük: lebe unser Ferdinand, minden esetre a bécsiek sorsára jutunk, az az, szépecskén függni fogunk. — Ha mi győzünk — úgy is ki kell a nemzetnek mondani, hogy az ilyen hallatlan gázságú piszkos dynastiának tilos e szent földet — tovább fertőzteni. — Ki kell mondania: hogy szabad, független.

Hátra lépés nincs uraim!

Az a törvényesség épen úgy jő ki most, mint nyárba a kemence.

Tehát félre a táblabírói okoskodásokkal, mert bizony a sok okoskodás közben megtörténhetik, hogy a várva várt imádott függetlenség helyett — valahogy majd egy hatalmas magas — függés fog bekövetkezni.

Rákóczi.

Pótharasztyán, nov. 14. 1848.

Ne késsék már a törvényhozás kimondani a magyar birodalom függetlenségét.

A függetlenség kikiáltása s a kormányzat megalkotása épen olly szükséges kelléke a democratiának, mint a koronázási ünnepély a monarchiának. — E nélkül a királyok csak üres imperfectumok, amazok nélkül a népfelsőség olly ismeretlen miség, mellynek a diplomacia terén joggal még hely sem adathatik, mert hiszen a diplomai alkudozásoknak nélkülözhetlen kelléke az alkuvók függetlensége. S ha ez alól kivételek volnának, ezek nem a nemzetek jogán, mint inkább az alkuvó felek érdekein alapultak.

Nem magános véleményt nyilvánítá tehát az érdemes Csernátoni e lapok közelebbi számában, midőn függetlenségünk kikiáltását felhozá. Nem! — az a nemzet nagy részének óhajtsa.

De hogy is ne! — Ki nem nevetne, vagy inkább bosszankodnék, midőn nyomorúságainak egyik főoka, eddig is ama megfoghatatlan szegény politikánkban kereshető, hogy „függetlenségünk nincs kikiáltva.“ Tekintsünk kissé a körülmények szemébe, mind itthon, mind künn.

Nálunk — úgy szólván — minden még most is „legfensőbb jóváhagyás reménye alatt“ intéztetik. És ennek mi az értelme? — az, hogy királyunk van. — Hát ezen elferdített értelem következménye mi? az, hogy a hol király parancsol, ez ellenében csak lázadók kelhetnek ki: következőleg az olműzi hóhérok parancsolataj törvényeseknek, a kormányéi pedig lázadói parancsoknak bémáltatnak és magyarátznak a reactio által. — Mind ebből pedig nyíltan következik, hogy olly kormány, melly a reactio híresztelése szerint felzendült a király ellen, a hi-

székeny nép előtt könnyen elvesztheti minden hitelét, sőt tekintélyét is, ha mi volt. Mert a király nevében más parancsolatik nekik, mint a kormány által, s épen ez az oka, hogy eddig is olly gyalázatos cannibali ármányokat volt képes üzni a habsburgi ház.

Mi lehet hát főleg az oka, hogy a függetlenség nyilvánítása mindeddig elmaradt?

Egyik oka lehet azon félelem, hogy az új kormányforma, melly ugyan mi lehetne egyéb, mint köztársasági, a népben ellenszenvet szürend, melly eddig a királysághoz fásult. — S így aztán még több baj támadna.

Másik azon gyáva számítás lehet, melly oda játszik, hogyha az olaszok, s örökös tartományok szerencsésen szoritandják a megutált dynastiát, akkor majd veszélyeztetés nélkül lehet a függetlenséggel előállni; de most még kórán lenne.

Mi illeti az elsőt. Látjuk, hogyha a császári bujtogatók fel nem izgaták a népet, a nép felszabadítása, emez óriás változás, úgy szólván, igen kevés bajjal megtörténik. A néposztályok összesimulása, a különféle nemzetiségek és vallások megbarátkozása csekély munkába kerül. — Látjuk, hogy a nép a királyért az egyházakban nem akar többé imádkozni, mint isten átkaért, ki közötté annyi rablást, gyilkolást, gyujtogatást, s pusztítást idézett elő. — Illy körülmény közt a népnek ezt mondani: „a hitszegő és népgyilkoló királyság el van üzve és törölve, ezután magad igazgasd magadat;“ — vajjon nem annyi-é, mint a nép lelkéből és nyelvél szólani. — Kell-é ehhez szoktatás? Kell-é erre rábeszélni a népet? s nem fogadná-é tárt karokkal a nyilatkozványt?

Mi illeti a másodikat, hogy t. i. majd szerencse vagy szerencsétlenség fordultával így vagy amugy fordíthatjuk a köpenyegét; — ez az ég alatt a leggyávább számítás lenne. Hiszen olly lelketlen camarillával van dolgunk, mellynek Metternich által rég elkészített terve volt, a magyar nemzetet a tót elemmel elnyeletni és kiirtatni! Ennek terve ezután is ez maradna.

Egy illy camarilla ellenében, melly ellenünk kiirtóháborút kezdett és folytat, törvényes formákkal mentegedőzni, annyi lenne, mint az éhes és neki dühödtt fenevadat kérni, hogy szét ne tépjen. — Egyébiránt kinek is jutna illyes valami eszébe a schwechati ütközet után!

Nem!!!

Az óra ütött. A tél itt van. Italia felzúdult ismét. Radeckzy ereje megbomlott. A függetlenség meghozza a francia-, schweiczi- és olasz-szövetséget. A megcsalott örökös tartományok ki-törnek.

Az óra ütött. Félre mindennel. Ki kell kiáltani a magyar birodalom függetlenségét, s egy ideiglenes kormányelnökkel politicai existenciájára visszaemelni.

Ki kell mondani, hogy mivel a habsburgi házból 14 hitszegő császárkirály nem tartotta meg a törvényeket, e mostani pedig a legiszonyúbb vérháború által akarja kiirtani a magyart; s eképen ez is kétszeresen hitszegő, és a törvények szerint valóságos rebellis, sőt azon pragmatica sanctiot is, mellyet sem ő, sem eldődei soha meg nem tartottak, ez lábbal szétapodta, — a habsburgi háznak a magyar birodalomhoz semmi köze stb.

S mi következnek ebből?

1-ör. Az irtóztató háborút folytatná a camarilla tovább is, míg lehetne, de egy kis fordulat, mert

2-ör. a reactio azonnal nem járna felemelt fővel közöttünk, s elvesztené azonnal szárnyaló hatását.

3-ör. A független magyar birodalom azonnal külhatalmasságokat nyerne szövetségeseiül.

4-er. Ki fogna jótállhatni, hogy a köztársaság kikiáltására, a habsburgi Johann helyébe, ki eddig is összekuszálta a német birodalmat, valamely parasztból készült elnök nem ültetnék Frankfurtban is! — Mert tudnunk kell, hogy míg illy kormány alatt nyavalyog Frankfurt, addig a német birodalom a szent allianc jármát czepli, és burgonyafaju Markgrófjai, Curfürstjei, s koronásai a magyar birodalom után sovárognak, azon folyam torkolatáig, melyet Metternich a műszkának azért adott el, hogy a német nemzet ama Kanahánt soha, de soha ne láthassa.

Csatári.

Néhány játékos képviselőhez. *)

Pest nov. 17.

Nem akarok még most annak fejtegetésébe ereszkedni, hogy a jelen tétlen képviselőház tagjai megérdemlik-e naponkénti díjukat.

Mert, midőn a hon háborút folytat, volt királynának zsoldosaival, s háborút a nép istenítő közvéleménye után a képviselő ház határozá el, ha sok érdemet tekintetben a képviselő háznak nem tulajdoníthatok is, mégis megismeréssel fordulok hozzá, a mennyiben ön hajlamát és véleményét a nép hajlamának s hitének alárendelé.

Hanem mindenesetre köteles vagyok meggyegetni, hogy azon képviselők, a kik akkor, a midőn a haza megmentésében, a főváros megerősítése korszakában, munkatért nem bírnak választani mást, mint a játékasztalt, e képviselők érdemtelenek arra, hogy a nyomorú nép adójából hizlaltassák magukat.

Néhány hete, egy követi casino alakult, az ugynevezett „magyar király“ fogadóban.

Társalogni e jelen képviselői tétlenségben, s különben is, emberi művelődésünk ösztöne.

Az illy körökben, néha társalgási csendes darokkot, vagy illyneműt játszani, magyar táblabírás maradvány rajtunk, s nem csoda, hogy mi, a kik ezt már megszoktuk, el nem hagyhatjuk.

Azonban — hivatásává, napi foglalatosságává tenni az embernek, a szenvedélyes, és sok pénzbe menő játékot, semmi esetre nem egyezhető a képviselői hivatással.

Hazánkban a játékszenvedély csak nem rég is ugyanazon volt minden férfiúval, a kivétel igen ritka volt.

Tavasza óta azonban azt tapasztalák, hogy e játékdüh fogyott, sok helyt elenyészett.

Csak az igazán valódi naplopók üzték a nyereszkedési játék szenvedélyt.

*) Minden hazai lap szerkesztőit felkérek, e cikknek átvételi közlésére.

Nemesb vágy kelt minden magyar férfiú keblében, a hon megmentésének, s utóbb, s legközelebb a köztársasági erényekkel diszesített hon-szabadság kivívásának vágya.

A játékszenvedélyt, mint mondánk, csak naplopók üzheték.

És most megilletődve halljuk, hogy néhány napok óta, néhány képviselő üzi e mesterséget, és ők esnek a játékszenvedély martalékaul.

Halljuk, hogy eleinte mindenik képviselő szép csomó bankjegyekkel, vidáman kezdé meg e vagyion fogyasztás játékát.

Most már közülök sokan megfogyatkozott jegyekkel ülnek ott, leverten, remegve bizonyos bankász új poczköléseitől.

Ezt megértendik azok, a kik játszanak.

Ugyan képviselők! az a ti hivatástok, hogy egymás vagyionát fosszatok?

Az a ti hivatástok, hogy a szabadság kivívásának harcában, a nyomorú kártya-hősök sorozatát töltsétek?

Nem adhatjátok pénzeteket jobbra, mint fogadóstoknak a kártyákért, a kinek naponta ugy adóztok, mint adóztok hajdan az osztrák háznak a magyar, — hogy utójjára mind vesztesek lesztek, hanem ő teszi el pénzeteket.

Szégyeneljétek el magatokat, szellemileg és anyagilag.

Szellemileg, mert a nemzet megvetend benneteket, mert előlenditek játékdühvel minden nemesb érzéseket, kebletekben honolhatókat.

Anyagilag, mert ebül gyült szerdéknak, ebül kell elveszni, s a ki nyer közületek, azon nem leend isten áldása, a ki pedig vesz, utóbb tönkre is segíti magát.

Azért vessetek végett a nyomorú játékszenvedélynek, hagyjátok el a nyerészkedő játékokat.

Ha terhes, és munkasulyos képviselői tisztetek bevégezése után kell mulatság, hogy elszóródjatok, vannak kijelelve társalgási, és nem szerencsétlenül kifosztó játékok; — ott a nemzeti színház, a mit bizony igen igen kevés képviselő látogat, senki sem szólland ellenetek.

De a honból majdnem kiküszöbölt játékszenvedély járványát, hogy ti élésszétek fel újra, ez vétek; — hogy a bün barlangot ti nyissátok meg a szabadságért küzdő nemzedéknek, ez bün — a miből, ha ki nem gyógyultok, de rögtön ám, s gyökeresen, mert én mindenben a gyökeres javításnak vagyok embere, kénytelenülve leendek megnevezni benneteket.

Madarász József.

Budapest. nov. 9-én 1848.

Betelyesedett!!

A verböczi halálszagu altái közé félretett Batthyáni féle politicanak egyik utósó remeke is, odahagyja szebeni büféskét.

Gedeon tábornok, a gaz honáruló, — az aristocratico - aulicus - burearcráta - hypocryta Gedeon, ki a „magyar nemesi“ olly fondor udvaronczai tapintattal tudá szerepleni, — egy tévútra vezetett sereg élére állva, megindult Megyes felé.

Szegény sereg! bogár után jársz!!

Föltudnék hahotázni kedélyemben ezen főhercegi konyhán, és külömbféle országokban, a „geheime polizeyok“ fizetésére szánt öszvegek-ből zsebredugott sportulák élvezetén elpotrohódott hadvezéri-torzképen: ha szent szabadságunk őrzése iránti honfi féltékenységünk komolysággá nem hívna föl

A megbukott kormány bünlajstromában, mellynek kárhözatos politikáját még számtalan véráldozat rémként környezendi — nem utolsó helyen álland azon tény is: hogy „első magyar függetlenségének“ elbizottságában, mitse adott a hirlapi figyelmeztetésekre.

Ha ezen férfias őszinte figyelmeztetéseket szemmel kísérte volna, most nem nehezednék a Gedeon csordája által elejthető áldozatok véréből felpárolgó nemzeti átok is fejére.

Lehetlen különben, hogy egy császári főherceg iskolájában, a camarilla terveinek kivitelére mesterien kiképzett ezen vak eszköz, Gácsországból közibünk csempésztetett volna.

Az elátalkodott gazságban petrifikáltatott ezen istentelen korcsnak politikai életrajza, a hirlap, világot már nem egyszer tölté bünundorral el.

Nem egy hirlap hasábján sötétlett az már, mint undok szennyfoltja a magyar irodalomnak; s még is. . .

Azonban ezen magyar herostrat hadvezérsége, melly eddigi galádságait méltóan koronázza — csak sikerrel biztosítja a hatalmas székelyhad (ezen szabadság hősei egygyé tömegesült eleven barrikád) őszinte túsáját.

Gedeon minden inkább, mint katona.

Közelebről egy becsület bántalmi ügyben a lovagi elégtétel terére hivatott meg; de a gyáva poltron a kard éle, vagy pisztoly kis öble elől a kormányzó hatalom szárnyai alá menekült.

Nem állott ki a sikra. Couragéja bugyogójába szállt; de azért megígértetett, hogy a rajtpáit s lit első alkalommal megkapandja ezen schwarzgelb osztrák tábornok, — most hadvezér-ur.

Hát ezen előzmények után hiszi-e valaki, hogy az igazságos bosszútól villogó egyenes székelykasza előtt, — melly már nem egy havasi kígyónak metszé mérges fejét le, nem hátráland ezen vipera kölyök.

Én nemcsak hiszem, hogy hátráland, (hisz a székelyeknek Gedeonnal még ugy is nagy számvetésük van) hanem szeretném megjövendőlni: miként a hadtörténezzet maholnap ismét egy új adattal bírand.

Simonicsról már ugy is a Jellacsich által feltalált, és kivitt strategicum problema megoldását regéli az irás, tehát a „strategische Flankenbewegung, új manoeuvre kifejtésének triumviratusa kiegészítve és az exoticus lámpa virágok száma egy diszpéldánnyal gyarapodva leend.

A hirlapok, Erdély aristocriatiáját vér tenger özőnében, méltán lakoltatják büneiért.

De tudja meg a haza: hogy volt idő, midőn ezen patriarchalis élethez szokott fajhoz a rágalom gyanuja se férhetett; szüz volt annak jelleme, mint a fris hó 1834-ig.

Ekkor tünt fel Erdélynek politicalai égén nemzetiségét legyilkoló balcsilagzata, esztei Ferdinand diszkörében — Gedeon személyében, ki ké-

